

FRAȚII HERDMAN... SE ÎNTORC!

Când am învățat despre Vestul Sălbatic, fiecare a trebuit să facă o prezentare despre viața unui cowboy sau despre căpetenii indiene faimoase sau despre familii de tâlhari notorii, ca de pildă frații James. Boomer Malone i-a ales pe frații James, dar nu i-a găsit în enciclopedia pentru copii.

— Nu-i nimic, Boomer, a zis domnișoara Kemp. Nu e musai să fie frații James. Alege-ți altă familie de certați cu legea.

Boomer a ascultat-o și i-a ales pe frații Herdman.

Sigur, frații Herdman nu trăiseră în Vestul Sălbatic și nu figurau nici în enciclopedia pentru copii. Erau chiar acolo, la Școala „Woodrow Wilson“, toți șase răspândiți în clase diferite, fiecare în altă clasă, pentru că singura profesoară care-ar fi putut să suporte doi dintre ei în același timp ar fi trebuit să fie o domnișoară King Kong. Tata spunea că el era gata să parieze că în contractele de muncă ale profesorilor, pe lângă concediile medicale și asigurările de sănătate, mai era stipulat și: doar un singur Herman o dată.

Lucrarea lui Boomer a fost cea mai bună, trei pagini pline cu tot soiul de fărâdelegi. Ar fi trebuit să primească 10 plus, dar domnișoara Kemp l-a pus să o rescrie pe toată.

— Mi se pare foarte rușinos din partea ta, Boomer, a zis ea, să spui despre colegii tăi de școală că sunt certați cu legea.

Dar fraților Herdman nu le păsa. Ei știau foarte bine că erau certați cu legea. Și domnișoara Kemp știa, dar

bănuiesc că trebuia să se poarte ca și când ar fi fost la fel ca ceilalți.

Nu erau însă, și dacă și-ar fi făcut *într-adevăr* veacul prin Vestul Sălbatic, ar fi distrus și-ar fi pârjolit totul și n-ar mai fi trebuit să învățăm despre el la școală.

Pe lângă asta, desigur, n-ar mai fi trebuit să-i suportăm pe frații Herdman zi de zi, la școală și în afara ei...

CAPITOLUL 1

Dacă nu cumva ești Huckleberry Finn, prima zi de școală nu e chiar atât de groaznică. La momentul acela, cei mai mulți copii sunt deja sătui de vară, sunt sătui să-i mănânce pielea de la înțepăturile de țânțari și de la iedera otrăvitoare și să nu aibă nimic de făcut. Ai tenișii ferfeniță și-o să primești o pereche nouă doar după ce începe școala, iar mama ta a obosit până peste cap să ție la tine să-ți strângi lucrurile și tu ai obosit până peste cap să ți le strângi.

Plus că prima zi de școală e doar o jumătate de zi pentru copii.

Charlie, fratele meu mai mic, a întrebat-o odată pe mama ce fac profesorii în cealaltă jumătate a zilei.

— Își pregătesc materialele de care au nevoie – cărți, lucrări, lecții.

— Leroy Herdman zice că nu-i adevărat, i-a răspuns Charlie. Leroy zice că imediat ce copiii pleacă, profesorii încuie ușa și își comandă pizza și bere.

— Nu e așa, a spus mama, și oricum, de unde știe Leroy?

— Odată și-a uitat ceva, a zis Charlie, și s-a întors, dar n-a putut să intre.

— L-au văzut că vine și au încuiat ușa, a spus mama. Tu n-ai fi făcut la fel?

Păi, ba da. Toată lumea ar fi făcut la fel, deoarece frații Herdman – Ralph, Imogene, Leroy, Claude, Ollie, și Gladys – erau cei mai răi copii din istoria lumii. Nu erau cinstiți, veseli, harnici, cooperanți sau curați. Mînțeau, fumau trabucuri, dădeau foc la chestii, loveau copilași, înjurau, chiuleau când aveau chef și când veneau la școală nu învățau nimic.

Și totuși erau nelipsiți în prima zi de școală, astfel că imediat îți dădeai seama că avea să fie încă un an Herdman palpitant la Școala „Woodrow Wilson“.

Bine măcar că doar unul dintre ei era în același an cu tine și cum nu rămâneau niciodată repetenți, trebuia

să-l suportți doar pe acela. Eu o aveam pe cap pe Imogene și încercam să nu-i stau în cale, însă nu era tocmai ușor.

De data asta m-a apucat de haină pe coridor și mi-a îndesat sub nas o cutie de cereale.

— Hei, a zis ea, vrei să cumperi un proiect la științe?

Mi-am imaginat că pentru Imogene un proiect la științe însemna probabil ceva care exploda, lua foc, mirosea foarte urât sau era viu și mă mușca – și, de fapt, chiar am auzit ceva chițâind și zgâriind în cutia de cereale.

— Domnișoara Kemp a scris deja pe tablă sarcina de anul ăsta, i-am răspuns, și nu e un proiect la științe.

— Și acuma te trezești să-mi spui, a mârâit Imogene. Despre ce e? Sarcina.

A scuturat cutia de cereale.

— E despre șoareci?

Așadar avusesem oarecum dreptate – proiectul la științe al lui Imogene era viu și probabil că m-ar fi mușcat doar dacă era un șoarece mare, dar nu voiam să aflu.

— Nu, i-am răspuns. E despre oameni.

— Ar fi mai drăguț să fie despre șoareci, a zis Imogene.

Mai târziu în dimineața aceea, domnișoara Kemp ne-a explicat în ce consta sarcina pe care ne-o dăduse, și m-am gândit că poate Imogene avea dreptate, fiindcă sarcina suna cam ciudat.

— Pentru proiectul de anul acesta, a zis ea, ne vom studia unii pe alții. Aceasta e sarcina de pe tablă, Complimente pentru Colegi.

Toată lumea a început să ridice mâna și să întrebe „Ce?” și „Ce înseamnă?” și „Câte pagini?”. Dar domnișoara Kemp n-a băgat în seamă nimic din toate astea.

— Înseamnă exact ce spune, a continuat ea. Trebuie să vă gândiți la un compliment special pentru fiecare persoană din această clasă și, vă rog, fără văicăreli – se auziseră deja o grămadă – pentru că aceasta este sarcina pentru *un an întreg*. Aveți un an la dispoziție să vă gândiți la ea și în iunie, anul următor, înainte de ultima zi de școală, o să extrageți niște nume dintr-o pălărie

și o să vă gândiți la și mai multe complimente pentru
acea persoană anume.

Cineva a întrebat dacă putea să aleagă în loc o per-
soană celebră, iar altcineva a întrebat dacă putea
alege o persoană celebră care a murit, de pildă George
Washington.

Domnișoara Kemp a spus că nu.

— E vorba de un proiect al clasei, așadar trebuie să
implice persoane din această clasă. Cunoaștem foarte
bine calitățile lui George Washington, dar...

S-a uitat la noi și privirea i s-a oprit asupra lui Boomer.

— Nu cunoaștem toate calitățile lui Boomer. Și mai
important, probabil nici *Boomer* nu și le cunoaște pe
toate.

— Câte complimente trebuie să fie? a vrut să știe
Junior Jacobs.

— Câte vreți voi, a răspuns domnișoara Kemp.

Alice Wendleken a ridicat mâna.

— Poți să zici că „păr frumos și strălucitor“ e un sin-
gur compliment?

Asta mie mi-a sunat ca și cum Alice avea de gând să se complimenteze singură, lucru care avea să scutească pe cineva de bătăi de cap, însă domnișoara Kemp a zis:

— Nu mă refer la păr frumos și dinți sclipitori, Alice. Mă refer la trăsături de caracter, la calitățile acelei persoane, la ceva aparte.

Mi-am zis că era complicat. Să-l luăm pe Albert Pelfrey, de exemplu. Când spui Albert Pelfrey, spui „gras“. E greu să te gândești la altceva, deci aveam să fiu nevoită să-l studiez atent pe Albert ca să-i găsesc o calitate doar a lui, alta decât că e gras. Și pe lângă Albert, mai erau încă douăzeci și opt de persoane, inclusiv Imogene Herdman.

— Ce înseamnă compliment? m-a întrebat Imogene Herdman.

— E o chestie drăguță pe care i-o spui unei persoane, de pildă că e deosebit de săritoare sau deosebit de prietenoasă.

Alice a privit-o pe Imogene din cap până-n picioare.

— Sau deosebit de curată, a zis ea.

— OK.